

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/48/2021
Identifikačné číslo spisu: 7717216374
Dátum vydania rozhodnutia: 16.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7717216374.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E. J., bývajúcej v H., D. XXX, zastúpenej Mgr. Drahoslavom Potočekom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Čajakova 5, proti žalovaným 1/ D. I.M., bývajúcej v E. Č. XXX, 2/ H. L., bývajúcej v E. Č. XXX, 3/ N. I., bývajúcej v E. Č. XXX, zastúpeným JUDr. Vladimírom Sabadošom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 77, o vypratanie nehnuteľnosti a ochranu vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7 C 110/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. júna 2020 sp. zn. 6 Co 255/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 3/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. júna 2019, č. k. 7 C 110/2017-191 zamietol žalobu a žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov voči žalobkyni v plnom rozsahu.

1.1. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným uloženia povinnosti vypratáť parcelu bližšie špecifikovanú v žalobe, najmä uloženie povinnosti odstrániť z pozemku ich vodovodnú, plynovú prípojku a oplotenie, umiestnené mimo právnych hraníc a umožniť žalobkyni nerušené užívanie; tiež uloženie povinnosti nevstupovať na pozemok žalobkyne, nezdržiavať sa na ňom a neprechádzať cez neho. Žalobkyňa svoje vlastnícke právo odvodzovala z kúpnej zmluvy zo dňa 22.2.2017, ktorou okrem iného mala nadobudnúť predmetnú parcelu.

1.2. Súd vec právne posúdil podľa § 123, § 126, § 129, § 130, § 134 a § 135 Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Vychádzajúc zo skôr uvedených skutočností je zrejmé, že žalovaná v 1.rade od roku 1983 na základe kúpnej zmluvy sp. zn. P. XXX/XX zo dňa 24. 6. 1983 vstúpila do oprávnenej držby časti parcely č. XX v katastrálnom území E. Č.. Túto časť parcely mala nepretržite v držbe dobromyseľne po dobu do času vzniku sporu medzi žalobkyňou ako novým vlastníkom nehnuteľnosti rodinného domu, súpisné číslo XXX na parcele č. XX, E. Č. a na základe

oprávnenej, dobromyseľnej držby sa stala vlastníčkou časti parcely č. XX v roku 1993 / uplynutím 10 ročnej vydržacej doby /. Oprávnenosť držby žalovanej v 1. rade bola potvrdená aj správou obce E. Č. zo dňa 15. 5. 2019, v zmysle ktorej je zrejmé, že medzi pozemkami na LV č. XX a LV č. XX v minulosti neboli spory ohľadne hranice medzi týmito pozemkami. Oprávnenosť držby preukazujú aj realizácie vodovodnej a plynovej prípojky na časti parcely č. XX, ktorá mala byť predmetom vydržania a ktorá bola v držbe žalovanej v 1.rade. S poukazom na skôr uvedené skutočnosti súd mal za to, že žaloba žalobkyne je nedôvodná v oboch bodoch žaloby, nakoľko žalobkyňa nepreukázala v konaní, že je vlastníčkou časti parcely č. XX, ktorú v zmysle bodu I. žaloby žiadala vypratať, vzhľadom na vydržanie vlastníckeho práva časti tejto parcely zo strany žalovanej v 1. rade, ktorá túto časť parcely užívala dobromyseľne a nerušene ako vlastnú.“

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 16. júna 2020 sp. zn. 6 Co 255/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o vydržaní vlastníckeho práva žalovanou 1/ v roku 1993, nakoľko na základe písomnej kúpnej zmluvy z 24.6.1983 uzavretej vo forme štátnym notárstvom notárskej zápisnice P. XXX/XX vstúpila do oprávnenej držby od 24.6.1983, vymedzenej oplotením a túto mala v držbe viac ako 10 rokov. Doplnil, že skutočnosť, že držiteľ si nenechal vytýčiť hranice držaných pozemkov a nezistil, že drží aj časť pozemku, ktorá nie je jeho vlastníctvom, nevylučuje jeho poctivú a ani oprávnenú držbu. „Oprávnená držba je možná, aj keď je v rozpore so stavom zapísaným vo verejných knihách. Omyl v geometrickom a polohovom určení pozemku môže byť ospravedlniteľný (rozsudok NS ČR sp.zn. 22 Cdo 1733/2012 zo dňa 21.06.2012).“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. Uviedla, že odvolací súd nesprávne posúdil zákonnosť podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva, nesprávne aplikoval výklad o podmienkach vydržania a podmienkach dobromyseľnosti žalovaných vo vydržaní vlastníckeho práva. V tejto súvislosti poukázala na to, že domnienka žalovaných založená na ich omyle nezakladá vlastnícke právo, pokiaľ neexistovali žiadne pochybnosti o vlastníctve žalobkyne, presne vymedzené listom vlastníctva s presnou výmerou, na katastrálnej mape zakreslenými presnými hranicami od stavieb. Zmluva o kúpe nehnuteľnosti žalovanou 1/ nie je podľa názoru žalobkyne právnym predpokladom vydržania, nejde o ospravedlniteľný omyl, lebo zmluva k časti parcely, ktorá je predmetom konania, neexistuje. Dovolateľka tiež namietala porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie, s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 14/2001. Z uvedeného dôvodu navrhla rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaní 1/ až 3/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), súc viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t.j., že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/); je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

9. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

10. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

12. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Ako už bolo uvedené, z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu) a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť (3Cdo/218/2017, 3Cdo/27/2019, 4Cdo/172/2017, 4Cdo/148/2018, 8Cdo/144/2018).

13. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarčinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382). Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/235/2016, 5Cdo/16/2017, 6Cdo/6/2018, 7Cdo/254/2018, 8Cdo/191/2018).

14. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí to v dovolaní tvrdiť a v spojitosti s tým vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich pretrvávajúcom rozdielnom rozhodovaní.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Dovolateľ je povinný tiež uviesť, ako je dovolacím súdom právna otázka rozhodovaná rozdielne a doložiť konkrétne označené rozhodnutia dovolacieho súdu.

17. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu pritom treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

17.1. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018).

18. Záverom treba poznamenať, že súčasná existencia predpokladov prípustnosti dovolania vyvodzovaná žalobkyňou z § 421 ods. 1 písm. b/ aj c/ CSP sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje, t.j. nemôže ísť súčasne o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1

písm. b/ CSP) a zároveň o otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

19. Z obsahu dovolania žalobkyne odôvodneného dovolacími dôvodmi v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP je zrejmé, že žalobkyňa zastúpená kvalifikovaným právny zástupcom (advokátom) uviedla len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala vôbec právnu otázku, na riešení ktorej podľa jej názoru odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie, ani nevysvetlila potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Dovolateľka nešpecifikovala právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), ani neoznačila žiadne konkrétne rozhodnutia, stanoviská, judikáty najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu), z ktorých by vyplýval záver, že predmetná právna otázka je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Dovolateľka len uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení zákonnosti podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva, nesprávnej aplikácii podmienok vydržania a dobromyseľnosti žalovaných vo vydržaní vlastníckeho práva. V tejto súvislosti rozoberá jednotlivé skutkové závery odvolacieho súdu, nijakým spôsobom však konkrétnu právnu otázku nevymedzila. Dovolateľka v dovolaní vyjadrila len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu, takýto nesúhlas však sám o sebe nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

20. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila v závere, že samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

21. Pokiaľ dovolateľka namietala porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie, s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 14/2001, z obsahu tejto časti dovolania možno vyvodiť uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Dovolateľka však ničím konkrétnym neodôvodnila, v čom malo spočívať porušenie jej práva na spravodlivý proces, neoznačila a nevymedzila žiadne vady zmätočnosti procesného postupu odvolacieho súdu, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pokiaľ poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 14/2001, podľa ktorého zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať; ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania, dovolací súd ani z tohto hľadiska neidentifikoval žiadnu vadu v postupe súdov nižších inštancií, ktoré riadne konali s dovolateľkou ako žalobkyňou, v ničom jej nebolo znemožnené byť účastníčkou predmetného konania, rovnako nijako nebol znemožnený jej reálny prístup k súdu.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP z dôvodu neprípustnosti, resp. podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

24. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ až 3/ ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovaným 1/ až 3/ žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.